

на поста, изподъ снѣга се показа цѣлъ цѣленичѣкъ Герасимъ, съ опразнена макарѣ на гърба и преди да дочака въпроса, виждайки командира си, той се обърна съ рапортъ къмъ него:

— Господинъ капитанъ, редникътъ Герасимъ Дойчиновъ свърза неприятелската телефонна мрежа съ нашата, — доложи той.

Простотата и силата на това донесение поразиха ротния и стоящитѣ около него. Въпроситѣ: какъ, кога, съ какво бѣха изписани по лицата на всички ни. Тѣзи въпроси бѣ излишно да се задаватъ сега на Герасимъ, защото той ги разбра.

— Дунавътъ е замръзналъ здраво, а снѣгътъ е метъръ надъ него — безъ подкана почна да пояснява Герасимъ. Съ лопатката, още отъ землянката, подъ снѣга, та право е е къмъ онова синкаво дръвче. Само като размахвахъ лопатката въ лѣво и дѣсно, за по-малко отъ два часа тунелътъ бѣше готовъ. Отъ време на време си пробивахъ дупки надъ главата, за да следвамъ посоката и за въздухъ. А като стигнахъ оттаткъ Дунава, чакахъ повече отъ половинъ часъ докато неприятелскиятъ патрулъ направи провѣрката си и отmine. Следъ това, пакъ подъ снѣга, отидохъ до дръвчето, което съ бинокълъ още оттукъ бѣхъ видѣлъ, че е телефъненъ стълбъ; направихъ съединение съ тѣхната линия и